COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsfinfo

GEORGE NESTOR

CASTELUL SINGURATIC

* * *

395

395

GEORGE NESTOR

Castelul singuratic

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta-desen: NICU RUSSU
Desene interioare: AUREL BUICULESCU
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC

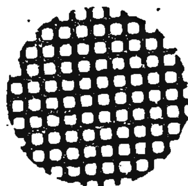
REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Medicul psihiatru John Tores este chemat de ministrul sănătății publice și rugat să primească direcția unui sanatoriu care funcționează într-un castel plasat undeva pe țărmul oceanului. Sanatoriul este proprietatea fabricantului de armament Max Urbo, iar pacienții, puțini la număr, suferă de o psihoză care nu necesită un tratament special. Dr. Tores este sfătuit să nu se ocupe de ei ; deși i se pare curios acest sfat al ministrului, nu îndrăznește să ceară lămuriri și primește propunerea.

Ajuns la sanatoriu, află cu uimire că acolo nu se află decît trei bolnavi, între care recunoaște pe marele savant în domeniul chimiei și fizicii Tanus Valbunius. Savantul are o comportare firească, amabilă, și dr. Tores își dă seama că acesta nu suferă de nici un fel de psihoză ca, de altfel, nici ceilalți doi. Începe să înțeleagă că a fost trimis director într-un sanatoriu-fantomă.

Totuși, ce se întîmplă în acest castel izolat ? Este întrebarea care îl preocupă permanent pe dr. John Tores. Într-o noapte, descoperind o fereastră ascunsă, îl vede pe Tanus Valbunius într-un laborator. Faptul îl face să creadă că acolo se lucrează la o nouă armă pentru Max Urbo. Devenind apoi prieten cu Tanus Valbunius, savantul îi mărturisește că, în adevăr, „sanatoriul" fusese creat în acest scop, dar că el lucrează la o descoperire care va aduce liniștea și fericirea omenirii și care va ruina pe marele fabricant de armament. În acest scop, savantul solicită sprijinul doctorului John Tores.

Colecția „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Știința și Tehnica
Anul XVII
1 mai 1971

castelul singuratic

(URMARE DIN NUMĂRUL TRECUT)

Am început prin a-i mărturisi că văzusem lumina zilei în familia unor funcţionari, că am avut o copilărie obişnuită, pînă cînd părinţii mei au pierit în dezastrul războiului. Insistînd asupra acestui scurt, dar hotărîtor moment din viaţa mea, l-am observat de-a dreptul mişcat, privindu-mă cu milă şi compătimire. Mai departe mi-am depănat povestea adolescenţei, a tinereţii mele, dar, spre surprinderea mea, fotoliul manevrat de savant căpăta tot mai mult poziţia orizontală. Se vede că trecutul meu zbuciumat nu-l impresiona prea mult, poate că ascultase sau citise sute de biografii asemănătoare, sau poate că el însuşi străbătuse nişte decenii de umilinţă şi chin. A apăsat pe butonul mecanismului cu care era prevăzut fotoliul şi a revenit în poziţia verticală numai atunci cînd am început să-i relatez discuţia cu ministrul sănătăţii publice. I-am reprodus exact, cuvînt cu cuvînt, atît cît îmi îngăduia memoria, fiecare frază rostită de ministru şi de domnul Max Urbo în întîlnirea de la castel. Mai mult, i-am descris toate stările prin care trecusem, revolta împotriva mea însumi, împrejurarea în care a trebuit să escaladez fereastra şi întîmplarea care mă pusese ochi în ochi cu dînsul, prin geamul destul de dosnic al castelului, cum singur se exprimase. Mă străduisem să nu folosesc cuvinte în plus care să-l convingă de adevărul faptelor şi cred că el sesizase lucrul acesta şi-l apreciase.

Vorbisem cam un ceas, fără întrerupere, după care a urmat din nou o pauză asemenea acelora în care se hotărăşte un verdict. Marele savant şi-a părăsit fotoliul, a început să umble prin încăpere cu bărbia în palmă, dînd gîndurilor frîu liber prin gesturi, fără să ţină seama de prezenţa şi starea mea. La un moment dat s-a oprit şi mi-a pus palma pe umăr.

— E în regulă, doctore Tores, a zis el. Un singur lucru nu mi-ai spus. Iubeşti oamenii ?

Am rămas surprins, nu înţelegeam de ce tocmai el îmi punea asemenea întrebare. Nu-i puteam da decît un singur răspuns, care era şi adevărul :

— Îi iubesc, domnule profesor, dar eu personal nu pot face nimic pentru ei.

Mi-a prins privirea şi cîteva clipe m-am simţit despersonalizat, ca într-o stare de hipnoză.

— Da, a zis apoi, aşezîndu-se pe fotoliu. Da ! şi a repetat de cîteva ori această afirmaţie. Şi acum, doctore Tores, ascultă-mă cu atenţie. Vreau să-ţi mărturisesc, la rîndul meu, cîteva lucruri pe care nu le cunoşti. Acest fals sanatoriu, al cărui director eşti, a luat fiinţă la cererea mea, domnul Max Urbo s-a conformat unor pretenţii formulate de mine, căci, după cîte ai înţeles, aici se lucrează ceva.

— De ce v-aţi izolat, domnule profesor ? am întrebat.

— Pentru ca nimeni să nu afle ce se lucrează.

— Şi de ce era nevoie să vă internaţi într-un sanatoriu ?

— Pentru ca nimeni să nu ştie că Tanus Valbunius lucrează la ceva. Sănătos fiind, Valbunius lucrează şi, lucrînd, sînt destui care ar dori să afle ce anume urmăreşte. E limpede, nu ?

— Da, domnule profesor.

— Mai ai vreo nedumerire ? Pentru că vreau să ştii totul.

— Cu dumneavoastră mai lucrează doi oameni. Sau, poate, mă înşel ?

— Te înşeli. Un singur om, un tînăr chimist mă ajută în laborator. El însă nu bănuieşte mai mult decît dumneata ce vreau să realizez. Al doilea tînăr se află aici să-mi asigure, cît de cît, securitatea.

— Mai e şi Logan.

— Logan ştie că trebuie să tacă, adică exact ce ştii şi dumneata. Şi acum o ultimă întrebare : ce crezi că se lucrează aici ?

I-am răspuns din nou, cu toată sinceritatea.

— Din moment ce lucraţi pentru domnul Urbo, cred că vreţi să realizaţi o nouă armă. Dumnealui este cel mai mare fabricant de armament din lume.

— Şi dacă-i aşa, ce părere ai despre mine ?

— Eu vă stimez, domnule profesor.

— Pentru că realizez un mijloc de distrugere a omenirii?

— Nu pentru asta.

— Atunci ?

— Bănuiesc că în cazul oamenilor de ştiinţă, al geniilor, pasiunea pentru noi descoperiri întunecă totul.

— Prin urmare, geniile se desprind total de omenire, de ceea ce sînt ei înşişi, oameni. Eşti un naiv, doctore Tores, iar ca psihiatru, un nepriceput. Iartă-mă. Continuăm mîine la aceeaşi oră. Logan trebuie să afle că în privinţa cîinilor progresăm. La revedere, doctore !

A ieşit pe uşă rîzînd în hohote şi nu ştiam dacă era mai nimerit să mă supăr de felul cum mă tratase sau trebuia să-i mulţumesc.

12.

ȘI VA SĂ ZICĂ, doctore Tores, a început vorba a doua zi Tanus Valbunius, cînd au fost din nou singuri, va să zică iubești oamenii. Îi iubești, dar nu poți face nimic pentru ei.

— Pentru că nu știu ce aș putea face, domnule profesor. Năzuiesc să-l ajut pe cel de lîngă mine, un bolnav sau mai mulți și atît. Ca să fiu cu ceva de folos întregii omeniri ar fi peste puterile mele.

— Dar ai putea contribui cît de cît, doctore.

— Ar trebui să mi se dea prilejul, domnule profesor. Fac parte dintre oamenii obișnuiți, care nu pot întreprinde nimic fără să li se îngăduie.

— Poate că exagerezi, domnule Tores. Exagerezi, în sensul că nici supraoamenii nu pot face ce vor. Pămîntul nostru e un nimic, și în același timp e enorm pentru a-l putea disciplina în vreun fel. Și totuși trebuie încercat.

— Cum, domnule profesor ? Prin cine, prin ce ?

— Prin știință. Eu sînt hotărît s-o fac, doctore Tores.

— Cum ? Mă iertați că repet întrebarea ? Cu ajutorul armei la care lucrați ?

— Întocmai.

— Distrugînd ?

— Da.

L-am privit înspăimîntat. Una era ca un savant să lucreze la o armă de distrugere, într-un anume complex de împrejurări, sau poate de nevoie, și alta era s-o realizeze din propriu imbold, pentru distrugerea oamenilor în genere. Simțeam că toate bunele gînduri ce le nutrisem pînă atunci pentru marele savant se iroseau încet, clipă de clipă. Îl priveam și-i vedeam pe chip amprenta unei îndîrjiri extraordinare, atît de luminoasă, încît nu-mi venea a crede că omul acela se putea gîndi la distrugere. Și totuși, așa era, el singur o afirmase. La ce bun voise să știe dacă eu iubesc sau nu omenirea, din moment ce el era gata s-o distrugă ?

Înfruntîndu-l, groaza din inimă mi se transforma cu încetul în dispreț și am impresia că Tanus Valbunius a înțeles starea prin care treceam.

— O clipă, doctore Tores, nu te pripi. Dumneata vei fi colaboratorul meu apropiat în ceea ce vreau să fac. Și te-am ales pe dumneata pentru că n-am timp să caut pe un altul și nu pot găsi atît de ușor un om cinstit și curajos, înțelept și drept.

Eram uluit.

— Nu înțeleg pentru ce aveți nevoie de un astfel de om.

— Veți înțelege, doctore.

Nu-l văzusem niciodată emoționat. Acum era transfigurat. Așteptam în tăcere, cuprins de îndoială și curiozitate.

— Da, doctore Tores, a început el să mi se destăinuie. Mă aflu într-o situație dificilă, dar nu greu de trecut. Am nevoie de dumneata, după cum omenirea are nevoie de descoperirea mea. Și acum ascultă-mă : am găsit ceva extraordinar, doctore Tores. Nu e totul perfecționat și n-am ce-mi trebuie. Dar mai întîi vreau să-ți mărturisesc unele lucruri. Înainte de a mă apuca să perfecționez această descoperire, mi-am dat seama că-mi trebuie multe : bani, condiții de lucru, un laborator special, un loc retras ca acesta și multe altele. N-aveam de unde să le iau. În această situație m-am dus la domnul Max Urbo, l-am anunțat că sînt pe cale să realizez o armă necunoscută, formidabilă, și i-am cerut toate de cîte aveam nevoie. Bineînțeles că el a fost bucuros să mi le ofere. Adevărul este că eu nu lucrez la ceea ce crede domnul Urbo, ci la cu totul altceva. Înțelegi, doctore ?

— Da, domnule profesor.

— Dumneata ce părere ai despre oameni ? Crezi că există oameni buni și oameni răi ?

— Nu, nu cred asta, domnule profesor. Același individ este și bun, și rău. Numai că la unii predomină trăsăturile de caracter pozitive, la alții cele negative.

— Perfect, doctore. Eu am găsit posibilitatea de a suspenda trăsăturile negative ale spiritului uman.

— Nu vă înțeleg.

— Am descoperit mijlocul de a face pe oameni numai buni. Aceasta este arma de care-ți vorbeam. E o armă de distrugere a răului, este descoperirea pe care mă străduiesc s-o pun în aplicare.

— Dar e nemaipomenit, domnule profesor !

— E, într-adevăr, nemaipomenit.

Mărturisirea marelui savant mi-ar fi părut de necrezut dacă n-aș fi făcut imediat o asociație.

— Acum îmi explic întîmplarea cu cîinii lui Logan, am zis. Secretul era la dumneavoastră. Tanus Valbunius a zîmbit. Și transformarea bruscă a bucătăresei, am adăugat.

— Exact. Și dacă ești curios, doctore, totul se datorește unei întîmplări. Cu doi ani în urmă am făcut o călătorie într-o insulă, nu prea departe, în largul oceanului. Acolo am dat peste o rocă în care se afla acest nou element.

— Și cum procedați, domnule profesor ?

— Aplicîndu-l pe filamentul unui bec electric, odată cu lumina sînt emise și radiațiile lui. Ai observat cînd am fotografiat-o pe bucătăreasă ?

— Da, şi m-am întrebat de ce folosiţi blitzul pentru că era destulă lumină afară.

— Numai aşa se poate acţiona. Becurile electrice, reflectoarele, aparatele de fotografiat cu blitz şi aşa mai departe pot fi mijloace de a acţiona în acest sens asupra fiinţelor. Cu o singură condiţie: ca pe filamentul respectiv să fie fixată o infimă cantitate din acest element.

— I-aţi dat şi o denumire, domnule profesor?

— Da. O denumire simbolică; de la animas-suflet, i-am zis animoniu.

Cele aflate în ultima jumătate de ceas erau în adevăr extraordinare.

— Credeţi că vă pot fi de vreun folos? l-am întrebat.

— Sînt convins. Roca din care am extras animoniul se găseşte numai pe insula de care ţi-am pomenit.

Am făcut un gest de nedumerire. El mi-a fixat privirea, a înclinat de cîteva ori capul, întărindu-şi în felul acesta afirmaţia, şi a continuat:

— Este întocmai aşa. Acolo, acum cîteva secole a căzut un meteorit. În compoziţia lui, pe lîngă o seamă de elemente existente şi pe Terra, am descoperit şi acest transuranian, căruia i-am dat numele de animoniu.

— Ce timp de înjumătăţire are animoniul, aţi aflat?

— Cîteva mii de ani... Problema este alta, doctore. Am nevoie de mai multă rocă din care să extrag animoniul.

— Şi n-o aveţi?

— Am avut puţină. Acum doi ani, cînd m-am întors de pe insulă, am luat doar atît cît s-o cercetez şi s-o experimentez. Nu-i cunoşteam proprietăţile, nu bănuiam că voi face această uimitoare descoperire. Cineva trebuie să-mi aducă o cantitate mai mare de rocă şi acela nu poate fi decît doctorul John Tores.

— O voi aduce, domnule profesor.

— Eu nu pot pleca. Max Urbo m-ar suspecta dacă aş părăsi castelul înainte de a-i oferi arma pe care o aşteaptă. Ştiu că dumneata ai libertatea să pleci cinci zile. Timpul acesta îţi va fi de ajuns pînă la insulă şi îndărăt. Îţi voi da toate indicaţiile, tot sprijinul material... Deocamdată am să-ţi încredinţez un document din care vei înţelege cum am ajuns la descoperirea animoniului.

Am întins mîna să primesc o mapă de piele de mărimea unui caiet de şcoală pe care marele savant o adusese cu dînsul fără a-mi spune ce anume era. Aveam de gînd s-o desfac chiar atunci.

— Nu e nevoie şi nu e timp, m-a oprit Valbunius. Închide-te la noapte în cameră şi citeşte în linişte. Acum să

ieşim în parc şi să-l chemăm pe Logan ca să-i explici de ce i s-au îmblînzit cîinii într-o singură noapte. I-ai pregătit un răspuns ?

— Da, domnule profesor. Am găsit o explicaţie care cred că-l va mulţumi.

În ultimele zile nu mă întîlnisem cu administratorul decît în treacăt ; nu mă întrebase nimic referitor la căutările noastre şi nici eu nu-i spusesem ceva. Se vedea însă că este nerăbdător să ajungem la un rezultat în dezlegarea enigmei. Comportarea cîinilor prezenta pentru el acelaşi interes ca la început.

În timp ce coboram treptele castelului, începusem să-i expun profesorului răspunsul pregătit. N-am continuat pînă la capăt. Din cealaltă aripă a clădirii ieşea administratorul, ca şi cum ne-ar fi aşteptat, iar Tanus Valbunius i-a făcut semn să se apropie.

— În sfîrşit, putem sta de vorbă, Logan, i-a strigat de departe.

Administratorul era emoţionat şi nerăbdător. Ne-a declarat că de cînd se ştia nu fusese zbuciumat ca în ultimele zile.

— Vei rămîne într-un fel deziluzionat, domnule Logan, am început eu, pentru că n-a fost nici o minune la mijloc.

— Dar ceva a fost, domnule doctor.

Tanus Valbunius a izbucnit în rîs şi l-a bătut pe umăr. Vedeam că se distra pe seama bietului om, căruia aveam să-i ofer nişte explicaţii false, garantate de un medic psihiatru şi de cel mai cunoscut om de ştiinţă în domeniul chimiei şi fizicii.

— Ceva s-a întîmplat, Logan, cu cîinii dumitale, a zis savantul. Domnul doctor Tores nu dă importanţă faptului, deşi ne-am bătut capul atîtea zile.

— Da, a fost în adevăr greu de aflat cauza, am zis şi eu.

— Vă ascult, domnule doctor.

— Dumneata, am continuat, hrăneşti cîinii, după cîte am văzut, şi cu peşte oceanic.

— Da, a confirmat el, le place foarte mult.

— Tocmai de aici a pornit totul. În untura de peşte există o substanţă care în cantităţi mari acţionează asupra glandelor endocrine...

— O clipă, doctore, m-a oprit Tanus Valbunius. Dă-mi voie să-i vorbesc omului despre rolul glandelor endocrine în organism ca să înţeleagă mai bine fenomenul.

Am ascultat împreună cu Logan aproape jumătate de oră o expunere pe cît de clară, pe atît de convingătoare, încît totul părea verosimil. Oricum, administratorul s-a declarat

nu numai mulţumit de explicaţii, cît mai ales măgulit de efortul depus de noi pentru a-i satisface o curiozitate care-l chinuise.

13.

SEARA, rămas singur în cameră, am deschis mapa primită de la Tanus Valbunius şi am început să citesc. Dintr-o scurtă însemnare, scrisă de mîna savantului la început, am înţeles că găsise manuscrisul printre obiectele de familie ale unui locuitor de pe insula vizitată de el, obiecte care se păstrau cu sfinţenie de la o generaţie la alta. Insularul nu ştia cîte generaţii îl avuseseră înaintea lui, nu-i cunoştea valoarea. Din spusele bătrînilor, caietul rămăsese de la un bărbat debarcat pe pămîntul lor dintr-un vas necunoscut şi lăsat acolo pentru totdeauna.

Paginile următoare, care erau de fapt nişte însemnări, aveau să-mi dezvăluie atît destinul acelui bărbat, izolat de lumea lui pe insulă, cît şi însemnătatea manuscrisului pentru descoperirea făcută de Tanus Valbunius şi pentru întreaga omenire. Însemnările nu erau datate. Scrise cu creionul, cu nişte trăsături care trădau un caracter energic, ele dezvăluiau gîndurile şi faptele autorului, în fraze scurte şi uneori eliptice. Se vedea, de altfel, că cel ce-şi notase fragmentar viaţa de pe insulă n-o făcuse pentru posteritate, ci din plictiseală sau din dorinţa unui exerciţiu.

„În prima zi am trăit ceasuri de groază — îşi începea el însemnările. Eram singur pe ţărm, părăsit de ai mei, părăsit de curajul meu înnăscut şi de orice sentiment omenesc. Mă gîndeam la moarte şi atît. O vedeam în insularii care-mi dădeau ocol, fără să se apropie. De ce nu se apropie? Îmi pregătesc moartea? Oare cum mă vor ucide? Către seară, m-am mişcat din loc, hotărît să-mi grăbesc sfîrşitul. Insularii s-au retras cu încetul. Am înaintat, am mers un kilometru, apoi doi. Ei se fereau de mine, iar eu eram îngrozit de ei.

Distrus şi indiferent, m-am culcat pe o stîncă, în coasta satului. A doua zi m-am trezit cu soarele în ochi şi am privit în jos. Ei se aflau în preajmă, mă urmăreau cu privirile. Uimit la culme, m-am ridicat. Nu mă omorîseră, nu-mi clintiseră nici un fir de păr, deşi dormisem o noapte întreagă singur pe stînci, fără apărare. Nu-mi făcuseră nici un rău. Oare se temeau de mine? Era uluitor. Unul dintre ei mi-a făcut un semn. I-am privit atent şi i-am văzut pe cei mai mulţi zîmbindu-mi. De ce-mi zîmbeau? Îmi căutau prietenia? Atunci m-am ridicat şi am început să arunc tot ce aveam

asupra mea. N-aveam cine ştie ce. Ai mei, care mă alungaseră pe insulă, nu-mi lăsaseră mare lucru. Am aruncat tot, pînă şi haina, şi le-am făcut semn că sînt un om paşnic, dornic să rămîn liniştit pe insulă. Ei s-au apropiat şi, binevoitor, mi-au cules lucrurile şi mi le-au înapoiat. Acesta a fost începutul prieteniei mele cu insularii..."

În continuare, autorul însemnărilor nota o seamă de mici întîmplări din care se vedea efortul locuitorilor insulei de a-i oferi cele mai bune condiţii de viaţă. Casele satului erau construite din lespezi de piatră, cu podeaua mult sub nivelul pămîntului. Fie dintr-un sentiment de nesiguranţă, fie din dorinţa de a nu abuza de ospitalitatea lor, şi-a ales ca locuinţă o peşteră apropiată de marginea satului, pe care şi-a amenajat-o în cîteva săptămîni.

„N-am gîndit niciodată — scria el mai departe — că pe pămînt pot fi oameni atît de buni. Am refuzat să locuiesc în casele lor. M-au rugat mulţi şi mi-au arătat interioarele lor simple. Am preferat peştera aceasta minunată. Îmi plac aceste patru coloane albe, făurite parcă de un arhitect. Patru coloane albe, ca de marmură, care împodobesc peştera. Numai ele sînt albe, un alb-siniliu, restul stîncii e brun".

Am transcris acest fragment pentru că el descria exact locul unde trebuia să ajung peste cîteva zile. Manuscrisul este o lectură extrem de interesantă, însă nu-mi voi îngădui să transcriu decît acele pasaje care l-au condus pe Tanus Valbunius la marea sa descoperire, subliniate de altfel şi de dînsul.

„Insularii sînt nişte oameni de o bunătate neobişnuită. Eu însumi am devenit bun alături de dînşii. Stau astăzi şi mă gîndesc de unde atîta vanitate îmi stăpînea fiinţa pînă atunci? Azi nu-l mai înţeleg pe cel care am fost. Trăiesc o linişte dumnezeiască între fraţii mei de pe insulă".

Subliniez încă o dată că fragmentele de faţă n-au continuitate, ele sînt scrise la intervale de timp diferite, intervale de luni sau poate de ani şi nu urmăresc să redea viaţa autorului lor.

„N-am primit să fiu şeful oficial al satului, cum mi s-a propus. Oamenii îmi apreciază mult cunoştinţele, nu fac nimic pînă nu mă întreabă. Au realizat lucruri frumoase îndrumaţi de mine".

„Insula e vizitată rar de vapoare".

„Astăzi mi s-a spus că un vas e pe cale să acosteze. Am recunoscut pavilionul ţării mele şi mă aşteptam la această vizită. Aşteptam iertarea sau condamnarea la moarte. Urmat de insulari, am întîmpinat delegatul regelui. El s-a bucurat că mă vede, că nu-i scăpasem, şi m-a invitat pe vapor. Trebuia să fiu executat în ţară. L-am rugat să-mi îngăduie a

lua cîteva amintiri din peşteră şi el a mers împreună cu mine. Nu ştiu de ce, dar numai după cîteva minute, cît a privit peştera, coloanele albe, s-a schimbat deodată. Mi-a declarat că nu mai e în stare să execute ordinul primit, adică transportarea mea pentru a fi executat. N-am înţeles nimic. A plecat cu vaporul în patrie fără să mă ia cu el".

„Astăzi a sosit acelaşi vas cu alt trimis al regelui. Nu m-am mai dus la ţărm, am rămas în peşteră. Trimisul a intrat urmat de soldaţi şi m-a somat să ies. M-am ridicat să-mi adun lucrurile. Scurtă vreme după aceea, mă aflam în drum spre ţărm. Trimisul regelui mi-a zîmbit cu prietenie, m-a întrebat dacă vreau totuşi să-l urmez. Preferam, bineînţeles, să rămîn pe insulă şi i-am mărturisit gîndul meu. Nu voia să mă forţeze la un drum către moarte, dar se temea că va fi executat pentru neîndeplinirea ordinului. I-am sugerat lui şi ostaşilor care-l însoţiseră în peşteră să spună în ţară că mă opusesem plecării şi căzusem străpuns de o sabie. Ostaşii regelui au înţeles că e cel mai bun lucru ce-l au de făcut. Ne-am despărţit prieteni".

„Un vas de piraţi a acostat la ţărmul nostru. Avea la bord optzeci de copii răpiţi. Nu ştiu unde aveau de gînd să-i ducă. Ne-au cerut apă şi hrană, ne-au ameninţat. Îndemnat de un gînd tainic, numai al meu, l-am invitat pe şeful piraţilor în peşteră. I-am vorbit doar cîteva minute. S-a încruntat, a rămas apoi pe gînduri şi mi-a dat dreptate. Au rămas pe insulă aproape o săptămînă, insularii şi piraţii au devenit prieteni. După o săptămînă vasul a făcut cale întoarsă pentru a duce copiii în regiunea de unde fuseseră răpiţi".

„Sînt convins că această insulă este Ţara bunătăţii, a înţelepciunii. Păcat că e atît de mică, atît de săracă şi neluată în seamă de nimeni. Mă aflu de treizeci de ani cu fraţii mei, insularii, şi niciodată nu mi-a părut rău după lumea care m-a expulzat. Acolo n-aş fi înţeles nimic din cîte înţeleg acum despre oameni, despre viaţă".

Manuscrisul conţinea cam o sută patruzeci de pagini şi se isprăvea cu următorul pasaj: „Dacă n-aş fi un osîndit, m-aş întoarce în lumea mea, m-aş folosi de puterea şi averea mea pentru binele omului. Acum aş şti să fac acest lucru".

Am închis mapa de piele cu un profund sentiment de tristeţe pentru autorul acestor pagini şi, mai mult, pentru destinul omului în genere. Desigur că Tanus Valbunius avusese noroc nu numai că intrase în posesia manuscrisului, ci şi pentru că, datorită geniului său ştiinţific, descoperise animoniul, pe care avea să-l pună în slujba bietei omeniri, bîntuită de ură de-a lungul atîtor milenii.

14.

MĂ PREGĂTEAM DE DRUM, mai aveam cîteva zile pînă la plecare cînd un fapt neprezăvut ne-a făcut să renunţăm la deplasarea mea în insulă. Într-o seară, după ce mă plimbasem o vreme în preajma lacului, mă apropiam încet de castel. Soarele coborîse sub vîrfurile arborilor şi razele lui răzbeau cu greu prin frunziş. În faţa treptelor de la intrare, l-am văzut pe Tanus Valbunius stînd locului, cu mîinile la spate, şi, cum privea spre vatra de jăratic rostogolită spre apus, părea o statuie.

Pe măsură ce mă apropiam de el, îi desluşeam pe chip o preocupare intensă.

— Te aşteptam, doctore, a zis el cînd am ajuns alături.

Cîteva clipe a rămas în aceeaşi poziţie, neclintit, ca şi cum ar fi avut să-mi comunice o veste proastă, care mă privea direct, şi nu găsea cuvintele cele mai potrivite. A continuat totuşi cu un ton de parcă nu era nimeni de faţă.

— Sînt nevoit să joc totul pe o singură carte, altfel nu voi mai avea sorţi de izbîndă.

— Nu vă înţeleg.

— Scuză-mi incoerenţa, a zîmbit el, voiam să-ţi spun altceva. Voiam să-ţi spun că deocamdată nu mai e nevoie să pleci. Adică nu se mai poate.

— S-a întîmplat ceva ?

— Max Urbo mi-a telegrafiat că va fi aici peste cîteva zile. Va fi aici şi-mi va cere să-i prezint arma la care am lucrat. De cînd am primit telegrama, mă gîndesc la ceasul în care mă voi afla faţă în faţă cu această forţă extraordinară.

— Vă pot fi de vreun folos, domnule profesor ?

— Da, doctore. N-am trăit niciodată ca acum sentimentul singurătăţii. O viaţă întreagă am crezut că cei mai buni prieteni îmi sînt ideile, formulele, scopurile ştiinţifice pe care le urmăream, munca mea. Îmi dau seama acum că nimic nu poate înlocui căldura sufletului uman, ataşamentul semenilor apropiaţi. Mă înţelegi, doctore Tores ? Am iubit şi iubesc oamenii, dar am făcut-o ca un grădinar pasionat în strădania lui de a-şi îngriji florile cît mai bine. Acum, eu însumi am nevoie de dragoste, de sprijin moral. Am să te rog să rămîi lîngă mine tot timpul, doctore. Va trebui să-l înfruntăm împreună pe Max Urbo, va trebui să încercăm totul.

Nu-mi dădeam seama dacă Tanus Valbunius îşi făcuse un plan de acţiune. Sentimentul pe care mi-l treziseră cuvintele lui era unul de dăruire şi încredere în izbînda noas-

tră. Cred că profesorul mi-a citit în ochi acest sentiment care mă copleşea în clipele acelea, pentru că mi-a zîmbit cu oarecare recunoştinţă. Am plecat alături apoi, pe una dintre alei, îndepărtîndu-ne în adîncul parcului cuprins de amurg.

Aşa cum anunţase prin telegramă, domnul Max Urbo a sosit la castel în ziua stabilită. Se întunecase cam de jumătate de oră, şi administratorul dăduse dispoziţie electricianului să aprindă toate lampadarele, felinarele fixe, becurile colorate dintre boschete, fîntînile arteziene. Mă aflam în faţa castelului, împreună cu Tanus Valbunius şi cu Logan, cînd maşina marelui fabricant de armament a oprit la cîţiva metri de noi. Eram desigur emoţionaţi.

Portiera maşinii s-a deschis şi m-am surprins din nou minunîndu-mă de statura zveltă, de dinamismul şi ţinuta sportivă a lui Max Urbo. Lîngă mine, Tanus Valbunius aştepta într-o atitudine rigidă, vecină cu îndîrjirea.

— Bună seara, domnilor ! a zis Max Urbo, oprindu-se pentru o clipă în faţa noastră. Ne-a privit în treacăt şi imediat a pornit mai departe, spre intrarea castelului, adresîndu-se savantului : Aţi primit telegrama ?

— Da, domnule Urbo, vă aşteptam.

Îl încadrasem între noi şi-l însoţeam liniştiţi, în vreme ce Logan, care nu fusese invitat de nimeni să plece de lîngă maşină, rămăsese cu şoferul.

— Unde am putea sta de vorbă, domnule profesor ? a întrebat Max Urbo cînd am ajuns în faţa intrării unde era locuinţa mea.

— Aici, domnule. Vă rog să urcaţi treptele !

— De ce aici ?

— Am să vă explic, domnule Urbo.

Stăpînul castelului s-a oprit şi parcă de-abia atunci a observat prezenţa mea alături.

— Ce faci, doctore Tores ? a întrebat apoi punînd piciorul pe prima treaptă.

— Vă mulţumesc, domnule. În ceea ce mă priveşte totul e în ordine.

Se vedea că era uimit nu numai că fusese invitat într-un alt loc decît acolo unde lucra savantul, dar şi pentru că eu mă aflam în preajmă, ceea ce n-avea nici un rost dacă ţinem seama de scopul întrevederii lui cu profesorul. Am ajuns în holul castelului, şi Tanus Valbunius a deschis uşa cabinetului medical, îndemnîndu-ne cu un gest larg al braţului, aproape teatral :

— Poftiţi !

Uimit, Max Urbo a ridicat din sprîncene, apoi, stăpîn pe sine, hotărît să spulbere impresia propriei ezitări, a pășit în cabinetul luminat de un singur bec mare, atîrnat de mijlocul tavanului. Și-a rotit privirea peste aparaturile simple, peste rafturile cu medicamente și celelalte mobile, pentru ca să-l fixeze în cele din urmă pe Tanus Valbunius, cu un început de reproș.

— Putem lua loc, domnule? a întrebat acesta cu un ton de o imperceptibilă zeflemea.

— Da, bineînțeles, domnule profesor! a răspuns Max Urbo, așezîndu-se într-un fotoliu. Probabil că aveți să-mi comunicați ceva deosebit, a continuat el, de vreme ce vă aflați amîndoi cu mine, fără să-mi fi exprimat această dorință în prealabil.

— Avem să vă comunicăm exact ceea ce ați vrut să aflați deplasîndu-vă la castel, i-a răspuns savantul.

— Poftim? s-a mirat Max Urbo. Atunci de ce aici?

— E încăperea mai mică, domnule, și pentru scopurile noastre era cea mai potrivită.

— Tot nu înțeleg, domnule profesor. De ce nu vă aflați singur cu mine?

— Am să vă explic, domnule Urbo.

Eu ocupasem loc la micul birou de unde îmi ascultam pacienții cînd le acordam consultații, iar profesorul ocupase al doilea fotoliu în fața lui Max Urbo. Mă stăpînea o stare de teribilă încordare, așteptam începutul celei mai dificile discuții, înfruntarea a două forțe potrivnice, conștient însă și hotărît să intervin nu numai cu convingerea de care eram pătruns, dar și cu ființa mea totală. Ceasul pe care-l trăiam putea fi hotărîtor în lupta noastră de a face să triumfe binele în lume, era sortit să schimbe însuși destinul omenirii. În cele cîteva clipe grele, de o liniște apăsătoare, îmi auzeam bătăile inimii și-mi simțeam zvîcnetul sîngelui la tîmple.

— Ascult explicațiile dumneavoastră, a rupt tăcerea Max Urbo.

Profesorul s-a mișcat pe fotoliu, și-a privit deschis adversarul și i-a zîmbit larg.

— Îmi cer scuze, domnule Urbo, dacă nu voi putea da dovadă în discuția cu dumneavoastră de oarecare tact sau, dacă vreți, de diplomație verbală, cum ar fi și firesc uneori. Dar nu o voi face pentru că nu mă pricep și cred că nici n-ar avea rost. Vă voi relata o stare de fapt și vă voi solicita, domnule Urbo, într-o acțiune uriașă, mai interesantă chiar decît vă puteți închipui.

— Vă ascult cu interes.

— În primul rînd, domnule Urbo, faptul că doctorul se află împreună cu noi îl veți înțelege din întreaga expunere,

încît îmi veți îngădui să nu vă răpesc timpul cu explicarea acestei prezențe. Sînteți de acord ?

— Continuați, a bombănit Max Urbo, din ce în ce mai uimit.

— În al doilea rînd, îngăduiți-mi să vă scutesc de orice fel de introducere și să intru de-a dreptul în problemă.

— Continuați.

— Am semnat un contract cu dumneavoastră, care preciza că în schimbul unor condiții de lucru și al unor subvenții mă oblig să lucrez la o descoperire, la crearea unei arme de distrugere, care să fie proprietatea firmei Max Urbo, urmînd să fiu retribuit după aceea, în urma unei înțelegeri între noi doi.

— Întocmai.

— Sînt în măsură, domnule Max Urbo, să vă anunț că, în ceea ce mă privește, caluzele contractului au fost respectate. Astăzi, la data fixată de dumneavoastră, vă pot face prezentarea descoperirii mele.

— O clipă, domnule profesor. Nu m-am îndoit niciodată că nu veți fi capabil să respectați contractul. Singurul lucru care mă miră este că dumneavoastră ați făcut o chestiune publică dintr-un secret care trebuia să rămînă numai al nostru.

— Aparent aveți dreptate, faptul însă e consumat. Doctorul Tores știe despre ce este vorba.

— Te pomenești că au aflat și alții...

— Nu. E singurul.

— În cazul acesta continuați.

— Vă mulțumesc. Descoperirea la care am ajuns se bizuie, domnule Urbo, pe un nou element, căruia i-am spus animoniu.

În fraze clare, concise, marele Valbunius a început să-și prezinte noul element, metodele de activare și efectul radiațiilor lui asupra oamenilor. Cunoșteam perfect toate acestea, însă profesorul vorbea cu atîta convingere, cu atîta căldură încît fiecare frază mi se părea nouă, fiecare cuvînt mi se părea un vers dintr-un mare poem, pe care nu-l scrisese și nu avea să-l scrie nimeni, niciodată. Îl pîndea între timp pe Max Urbo și mă uimea de cîtă stăpînire de sine poate să dea dovadă un om, cît sînge rece, cîtă siguranță și ură stăpînită putea ascunde într-un zîmbet ușor ironic.

Cît a vorbit marele savant, acestui domn cu o voință nemaiîntîlnită nu i s-a clintit fără control nici un mușchi ; el nu a făcut nici o mișcare fără rost, neputîndu-i ghici frămîntarea decît întîmplător, după strălucirea ochilor. Faptul m-a

uimit cu atît mai mult cu cît nici timbrul vocii nu-i era altul atunci cînd l-am auzit zicînd :

— Perfect, domnule profesor. Totul e perfect. Numai că era prevăzut în contract ca dumneavoastră să realizaţi o armă de distrugere.

— Întocmai, domnule Urbo, a fost de acord profesorul.

— Şi ?

— Dacă-mi amintesc bine, vă redau textual : „Profesorul Tanus Valbunius se obligă să realizeze o armă de distrugere totală sau parţială a psihicului uman". Sper că m-am ţinut de cuvînt, întrucît arma la care am lucrat distruge în adevăr o parte din sufletul omului. Distruge răul, domnule Urbo, şi probabil că acest amănunt nu vă încîntă.

— Da, acest amănunt nu mă încîntă.

— Bănuiam, domnule, însă nu am ce să mai fac. Sînt mulţumit că m-am achitat de acest contract în care nu se prevede, de altfel, nici cît, nici ce anume să fie distrus din psihicul uman.

— Da, nu se prevede, dar am putea discuta serios, domnule profesor. Dumneavoastră vă daţi seama că pentru mine această descoperire înseamnă ruina ?

— Nu.

— Nu vă daţi seama că într-o lume cu oameni buni nu mai există războaie ?

— Ba da.

— Dacă vă daţi seama, domnule profesor, cum aţi putut lucra la o descoperire care va duce la desfiinţarea războaielor, folosind bunăvoinţa şi fondurile unui fabricant de armament ?

— Aici aveţi dreptate, domnule Urbo. Era singurul lucru de care mă temeam : reproşul dumneavoastră îndreptăţit. Nu trebuia să apelez la sprijinul dumneavoastră, ci la al altuia.

— Perfect, domnule profesor. Mă bucur, în primul rînd, că recunoaşteţi abuzul săvîrşit. Vă voi acorda de aceea bunăvoinţa mea în continuare şi stima de care v-aţi bucurat pînă acum. Vă voi cumpăra, totuşi, descoperirea.

— Pentru ce ?

— Pentru a fi distrusă, bineînţeles.

— Nu, domnule Urbo.

— Poftim ?

— Nu ! Am spus nu !

Tot calmul aparent al marelui fabricant s-a irosit într-o clipă, toată ura şi nervii struniţi cu atîta voinţă s-au dezlănţuit deodată. Max Urbo s-a ridicat în picioare, roşu la chip,

cu vinele gîtului brusc pronunţate, cu pumnii strînşi, aplecîndu-se spre Tanus Valbunius.

— Ai înnebunit, profesore Valbunius? Ca lovit în creştet, a privit în jur, a dat cu ochii de mine. Dumneata ce ai de spus?

— Ca medic psihiatru, vă sfătuiesc să vă calmaţi, domnule!

L-am văzut prăbuşindu-se în fotoliu, înfrînt, vădit ruşinat de ieşirea lui nechibzuită.

— Oricum, a bombănit după un timp, dacă voi ieşi teafăr de aici, bănuiesc că ştiţi ce vă aşteaptă...

— Veţi ieşi perfect teafăr, domnule Urbo, i-a vorbit zîmbind profesorul. Nimeni nu vă va clinti nici un fir de păr. Vă sfătuiesc însă să vă liniştiţi. Mai avem de vorbit împreună, în măsura în care veţi fi de acord.

Cîteva minute n-a mai zis nimeni nimic. Se auzea doar răsuflarea din ce în ce mai regulată, mai liniştită, a lui Max Urbo. Îl vedeam din profil şi trăiam un sentiment echivoc pentru acest om tînăr, cu o înfăţişare atît de atrăgătoare, energic, genial poate în conducerea bătăliilor lui financiare, dar atît de opus ca preocupări nouă, cu concepţii atît de diferite de cele nutrite de noi, de idealurile noastre. Faţa îi devenise acum palidă, cu pomeţii uşor aprinşi, privirea calmă, pierdută, încît părea un adolescent timid pus în încurcătură.

— Nu-mi voi îngădui un rechizitoriu, l-am auzit pe Tanus Valbunius vorbind. Vreau doar că încerc a vă converti la o realitate opusă celei pe care o trăiţi, la o realitate a frumosului, a omenescului, a înţelegerii dintre oameni, domnule Urbo. Închipuiţi-vă o larvă, o omidă respingătoare care se metamorfozează şi din care zboară în văzduhul calm, însorit, un fluture alb. Totul e posibil, fenomenul acesta există în natură, se petrece în mod firesc. Închipuiţi-vă acest fenomen, domnule Urbo, e cel mai uşor efort la care poate fi supusă raţiunea unui om. Dar e stupid, nu? E stupid, e dizgraţios, umilitor şi neinteresant să copiem natura, s-o imităm. Poate că aveţi dreptate, domnule Urbo, şi, dacă-i aşa, vă întreb: pe cine, totuşi, imităm noi cînd urmărim să distrugem, cînd distrugem oamenii, propriii noştri semeni? Imităm fiarele sălbatice, alte vieţuitoare inferioare nouă? Dar nici o vieţuitoare nu atacă fără scop pe o alta. Imităm alţi oameni, alte legi, alte precedente? Dar nici triburile primitive nu se atacau fără cauză, nici o lege din lume, oricît de absurdă ar fi, nu prevede suprimarea fără cauză? Dumneavoastră pentru ce promovaţi suprimarea omului, domnule Urbo? Poate îmi veţi răspunde că aveţi un scop, şi anume creşterea propriului dumneavoastră capital. Frumos răspuns, elegant, sin-

cer. Numai că mă întreb : cum e posibil oare ca dorința de îmbogățire a unui singur om că provoace atîtea drame între popoare, să determine distrugerea atîtor oameni ? Noi dorim, domnule Urbo, o lume a binelui, a bunei înțelegeri. Iertați-mă, vă rog. Iertați-mi vorbăria. Rețineți doar atît : mîine, poimîine, cînd veți înțelege mai bine aceste lucruri, întrerupeți toate livrările de armament, dispuneți să se trimită la topit toate tunurile, tancurile, armele ce le depozitați și declarați în fața lumii, domnule Urbo, marea dumneavoastră dragoste pentru oameni. În castelul acesta aveți niște prieteni în Tanus Valbunius și doctorul Tores. Vă așteptăm oricînd, domnule Urbo.

Ultimele cuvinte ale savantului s-au stins încet, ca niște șoapte, încît nu eram sigur dacă Max Urbo le auzise sau nu. A urmat un răstimp de liniște, asemenea cerului dezgolit după o ploaie de vară, apoi Max Urbo s-a ridicat și ne-a privit pe rînd, cu niște ochi care nu exprimau nimic precis.

— Sper că sînteți sănătos, domnule profesor, a zis el.

— Perfect sănătos, domnule.

— Vreau să spun că nu sînteți nebun.

— Nu.

— Am avut impresia, la un moment dat, că întîmplarea mi-a jucat o farsă. Am organizat aici un fals ospiciu, pentru ca pînă la urmă falsul să devină realitate. Ce spui, doctore Tores ? Nu cumva sînteți nebuni amîndoi ?

— Nu, domnule Urbo, vă rog să fiți încredințat că nici unul dintre noi nu e nebun.

— Nici eu, doctore ?

Am zîmbit încurajator, profesional.

— Nici dumneavoastră, domnule Urbo.

S-a întors spre Tanus Valbunius.

— Acum sînt obosit, domnule, bănuiesc însă că veți fi atît de perseverent încît să continuați dialogul cu mine.

— Fără îndoială, i-a răspuns profesorul.

— Și mai sper că nu veți părăsi castelul în următoarele zile.

— Nu.

— E perfect. Pot să plec ? a întrebat ironic.

N-a mai așteptat un răspuns, nici n-avea cine să i-l dea. A ieșit trîntind ușa, iar peste cîteva minute am auzit motorul, apoi mașina îndepărtîndu-se.

— Credeți că a avut efect animoniul ? am întrebat privind becul atîrnat de tavan.

— Încă nu sînt sigur, mi-a răspuns profesorul. Vom aștepta.

15.

NOAPTEA CARE A URMAT și a doua zi a însemnat pentru noi un adevărat record al nesiguranței și al așteptării. În castel nu era instalat nici un telefon și n-aveam posibilitatea să comunicăm direct cu lumea din afară. Lipsa acestui avantaj n-o simțisem pînă atunci, acum însă izolarea în care ne aflam ne sîcîia și ne sporea nerăbdarea. Organizasem, în schimb, o pîndă permanentă a evenimentelor prin mijlocirea aparatelor de radio și televiziune existente în castel. Nu numai noi, dar și sora medicală, și tînărul chimist, împreună cu celălalt tînăr, fuseseră rugați să asculte cîte unul dintre posturile importante pentru a afla eventualele vești. Nu li se explicase scopul acestei pînde, dar eram siguri că orice fel de știre în legătură cu Max Urbo le-ar fi atras atenția și ne-ar fi comunicat-o.

În tot cursul zilei nu s-a întîmplat nimic, n-am putut afla nimic. Pe la orele șase seara, una dintre cameriste a dat buzna în cabinetul medical, unde mă aflam.

— Postul trei ! A spus domnul profesor să dați pe postul trei.

Mi-am închipuit despre ce poate fi vorba și am început să sucesc butoanele aparatului. Îndată a intrat pe ușă Tanus Valbunius, cu aparatul său portativ. Îl pusese la maximum și-l ținea ridicat la nivelul urechii, cu aerul unui copil care făcuse un pocinog. Vocea care ajungea pînă la noi pe calea undelor era a lui Max Urbo, la fel de energică, de hotărîtă, așa cum i-o cunoscusem. „...fără nici o discuție ! am apucat să ascult un final de frază, apoi mai departe : Afirm cu toată convingerea că prefer să pierd zece prieteni de club, dar să devin prietenul unanim al milioanelor de oameni pașnici, care vor să trăiască în bună înțelegere, să îmbătrînească sub același acoperiș cu soțiile lor, aproape de copiii lor, a căror existență le-a diriguit rosturile vieții. Sînt încîntat de faptele mele, sînt mîndru de hotărîrile mele recente. Doresc să afle lumea întreagă că Max Urbo, care vă vorbește în clipa de față, a devenit adeptul convins al binelui, al omenescului, al înțelegerii dintre oameni. Aceasta este realitatea viitorului și e bine să intrăm în ea cu un ceas mai devreme. Anunț pe această cale că în următoarele trei zile nu voi acorda nici o întrevedere nimănui, începînd de la obositorii reporteri pînă la cei mai importanți reprezentanți ai guvernului. În finalul declarației mele mă adresez tuturora : primiți-mă în mijlocul vostru, oameni de pretutindeni, primiți-mă ca prieten !“

Atît eu cît și Tanus Valbunius eram entuziasmați.

— Ce hotărîri a anunțat, domnule profesor ? am întrebat.

— A dispus să se arunce în ocean trei mii de tunuri, şapte mii de tancuri, alte arme şi alte cifre pe care nu le mai rețin. Toate fabricile lui își vor schimba profilul de producție.

— E nemaipomenit, domnule profesor.

— Ne aflăm pe drumul cel bun, doctore.

Pe uşă s-a ivit Logan, transfigurat.

— Ai ascultat şi dumneata, Logan ?

— Da, domnule, nici nu mi-am revenit. Am trimis chiar acum şoferul în oraş. Sînt sigur că în următoarele ore toate ziarele vor apărea în ediție specială.

N-am mai aşteptat ziarele şi n-am mai aşteptat nici un fel de veşti de nicăieri. Peste puţină vreme a oprit în fața castelului o maşină din care a coborît însuşi Max Urbo. Ne-a găsit în cabinetul medical şi ne-a salutat cu un zîmbet sincer, prietenesc.

— Bine v-am găsit, domnilor !

Ca împinşi de un resort, ne-am ridicat în picioare să întîmpinăm un om care arăta cu totul altfel. E greu de descris acest **altfel**. Acelaşi bărbat tînăr, vioi şi energic, cu aceeaşi ţinută sportivă, mişcîndu-se lejer, stăpîn pe sine. Poate că strălucirea ochilor şi un zîmbet nou îi schimbau înfăţişarea, făcîndu-l mai apropiat, prietenos şi bun. S-a îndreptat de-a dreptul spre marele Valbunius şi i-a strîns mîna cu multă căldură.

— Mă bucur că vă revăd, domnule profesor, şi vă rog să primiţi prietenia mea. Şi dumneavoastră, domnule doctor. Îngăduiţi-mi să mă aşez. Mă simt obosit, dar fericit şi am convingerea că am realizat cel mai minunat lucru pe care şi l-ar fi dorit un om. Liniştea, domnilor, propria mea linişte, al cărei izvor sper să-l aflu în liniştea a milioane de oameni.

— V-am ascultat declaraţia, l-a informat Tanus Valbunius.

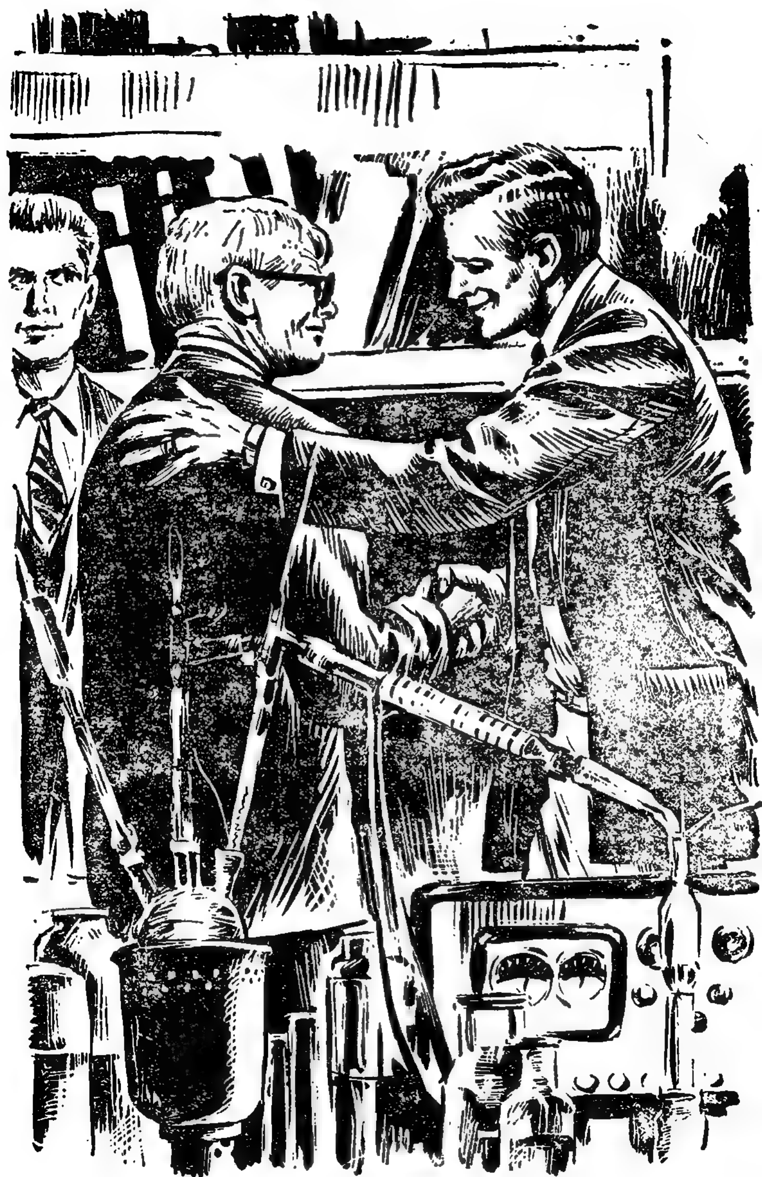
— Da. Oricum, armele care urmau a fi trimise în cîteva puncte de pe glob nu vor mai tulbura pe nimeni. Ele zac pe fundul oceanului, altele vor fi distruse în topitorii. Sînt încîntat şi mîndru de tot ce-am făcut, domnule profesor.

— Auzindu-vă vorbind astfel, mă declar fericit, domnule Urbo.

— Sînt dispus să fac tot ce-mi stă în puteri, dar absolut totul, pentru ca pe lumea aceasta să nu mai dăinuie neînțelegerea între oameni, să nu se mai iște războaie. E greu ?

— Nu, nu e greu, domnule Urbo. Vom face să dispară răul din sufletele oamenilor, dorința de cotropire, vanitatea, setea de putere.

— Cum ?

— Punînd în aplicare descoperirea mea, domnule Urbo, folosind radiațiile animoniului. Aceste radiații vor împînzi lumea, vor scălda cu influența lor binefăcătoare tot ce e suflet, începînd cu omul cel mai meschin, pînă la regi și conducători de popoare. Și mai ales aceștia să beneficieze de radiațiile animoniului.

— Vă înțeleg, domnule Valbunius. Ce trebuie făcut ?

— Avem nevoie de bani, de investiții.

— E perfect. De cînd am renunțat să mai produc armament, mă gîndesc la ce-aș putea face altceva. Ceva spre binele omenirii. Doresc să-mi investesc tot capitalul pentru acest scop, domnule profesor. Ce putem face ?

— Îngăduiți-mi, domnule Urbo, să mă ridic, să fac cîțiva pași în timp ce vorbesc.

— Vă ascult.

A urmat un răstimp în care nu se auzea decît muzica înceată a aparatului de radio uitat deschis. Tanus Valbunius se mișca dintr-un colț în altul al încăperii.

— Nu voi face altceva, a început el, decît să vă expun un plan la care am chibzuit împreună cu doctorul Tores. Da, a continuat Tanus Valbunius, vă voi expune un plan simplu. Dumneavoastră, dacă veți fi de acord cu noi, va trebui să vă investiți capitalul în cît mai multe fabrici de becuri electrice, de aparate foto, de reflectoare, eventual în case de filme. Noul element va trebui fixat pe filamentele a sute de milioane de lămpi electrice. Bineînțeles că vom lucra în cel mai mare secret. Nu trebuie să se afle scopul introducerii animoniului în aliajul filamentelor electrice. El trebuie prezentat ca un element care le mărește rezistența și atît. M-ați urmărit, domnule Urbo ?

— Sînteți formidabil, profesore Valbunius ! În felul acesta radiațiile animoniului vor pătrunde în locuințe și în uzine, în palate, în teatre, restaurante, pe străzi, pretutindeni. Sînt de perfect acord, domnule profesor. Sînt chiar bucuros și mi se pare un joc favorabil al destinului ca din fabricant de armament să devin agentul numărul unu în răspîndirea luminii pe glob.

— Al binelui suprem, domnule Urbo.

— E în adevăr minunat, profesore Valbunius.

Muzica din aparatul de radio s-a oprit deodată și în încăpere s-a lăsat pentru cîteva clipe o liniște ciudată. Am vrut să răsucesc butonul, dar m-am oprit la timp. Vocea crainicului a atras atenția tuturora : „Un comunicat nou, un comunicat important. Astăzi, după-amiază, la ora 18,30, Republica lianelor a declarat război Republicii fiordurilor. Pînă în prezent nu au avut loc ciocniri între forțele armate, însă

sîntem informaţi că nouă regimente ale Republicii lianelor se află în marş către graniţa cu ţara vecină. Vom reveni în curînd cu amănunte".

Ascultînd comunicatul priveam la Max Urbo, care, după primele cuvinte emise de aparat, devenise foarte atent. Omul era palid, buzele întredeschise îi tremurau uşor, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva şi nu îndrăznea, privirea plecată, mîinile i se crispau pe braţele fotoliului. În cele din urmă s-a ridicat de pe scaun şi, căutîndu-l cu privirea nesigură pe marele savant, a înaintat încet spre dînsul şi i-a pus ambele braţe pe umeri.

— Comunicatul acesta m-a făcut să înţeleg pentru prima dată c-am fost, într-adevăr, un duşman al oamenilor.

Glasul lui exprima mai mult decît regret, avea în el accentele unei sfîşieri.

— De ce, domnule Urbo?

— Pentru că eu sînt autorul acestui război.

Şi-a întors faţa într-o parte, a revenit şi s-a aşezat în fotoliu, încovoindu-se cu fruntea în pumni. Profesorul s-a apropiat şi, la rîndul lui, l-a apucat strîns de braţ.

— Poate că nu e chiar atît de grav, domnule Urbo, a încercat să-l liniştească.

— Ba da, domnule profesor. E foarte grav. O ştiu. Eu personal am militat pentru acest război. Sînt prieten cu preşedintele republicii şi eu l-am convins să revendice statului vecin cîteva sate. I-am vîndut armament de milioane; pentru aceea l-am convins.

— În cazul acesta, vă înţeleg.

— Aş face orice ca să putem împiedica acest război absurd.

Tanus Valbunius m-a privit deodată cu bucurie în ochi.

— Ştii la ce mă gîndesc, doctore Tores?

L-am înţeles imediat şi i-am răspuns prompt.

— Voi pleca eu, domnule profesor.

— Unde vei pleca, doctore? a întrebat Max Urbo.

— Să împiedice acest război, a zis Tanus Valbunius.

Max Urbo s-a ridicat ca electrizat. I se puteau citi pe chip entuziasmul, speranţa.

— Cum, domnilor? Cum profesore Valbunius?

— Vom încerca efectul animoniului, domnule Urbo. Ar fi bine ca dumneavoastră să pregătiţi un mesaj personal către preşedintele Republicii lianelor. Doctorul Tores — căruia va trebui să-i găsim un mijloc rapid de deplasare — îi va duce mesajul şi-i va cere îngăduinţa să-i facă o fotografie. Asta ar fi tot.

— Perfect, a zis Max Urbo. Dumneavoastră, domnule doctor, puteţi pleca în jumătate de oră. Vă puteţi pregăti, cît

timp eu vă fac scrisoarea. De aici veţi lua maşina pînă la reşedinţa mea, unde vi se va pune la dispoziţie avionul meu personal. Aveţi nevoie de însoţitori ?

— Nu ! şi m-am uitat la profesor.

— Nu, n-are nevoie de nimeni, a confirmat el.

— Perfect. Mîine dimineaţă veţi putea fi în capitala Republicii lianelor, domnule Tores, iar preşedintele vă va primi imediat, oricît ar fi de solicitat de alte treburi.

Peste jumătate de oră am plecat în adevăr pentru a ajunge a doua zi în capitala Republicii lianelor. Duceam cu mine o singură servietă, în care aveam mesajul lui Max Urbo şi aparatul de fotografiat, cu blitz, al profesorului.

16.

M-AM ÎNTORS din Republica lianelor exact peste o zi şi jumătate, după ce înmînasem mesajul adresat preşedintelui şi realizasem fotografia pentru care mă trimisese Tanus Valbunius. Alergam cu maşina spre castel, mai aveam de parcurs cam zece kilometri cînd în aparatul de radio, deschis în permanenţă, am auzit comunicatul pe care-l aşteptam atît, îl aşteptau, desigur, şi prietenii mei, de care mă apropiam. Îmi amintesc bine că se transmitea o piesă de teatru, că după desfăşurarea scenariului a urmat un scurt buletin de ştiri, în care şi acest text : „Preşedintele Republicii lianelor a emis un mesaj prin care anunţă că guvernul său a hotărît retragerea declaraţiei de război adresată Republicii fiordurilor..."

Cele auzite la radio constituiau o dovadă incontestabilă a victoriei noastre. Eram sigur acum de efectul extraordinar al animoniului şi nu mă îndoiam că peste puţină vreme planeta noastră va deveni cea mai fericită din Univers. Mă bucuram cu gîndul la Tanus Valbunius şi la Max Urbo, care desigur că ascultaseră comunicatul şi erau entuziasmaţi.

Ajuns în faţa castelului, am coborît nerăbdător din maşină şi am început să urc treptele.

— Domnule doctor, domnule doctor !

Era vocea lui Logan, venea dinspre intrarea de răsărit a castelului, dar mi se părea cu totul schimbată, lipsită de vlagă, deprimată. Din cîţiva paşi am fost lîngă dînsul şi l-am prins de umeri, nerăbdător :

— Ce s-a întîmplat ?

— O mare nenorocire, domnule doctor.

— Dar vorbeşte odată !

— Domnul profesor e pe moarte. Azi dimineață a avut un atac de cord și medicii spun...

— Unde este?

— În camera dumnealui.

Nu-mi pot descrie propria stare din ceasul acela: mă cuprinsese o nesfîrșită tristețe și nu-mi dădeam seama pentru ce anume suferearn mai mult. Pierdeam un om și un prieten, pierdeam un mare savant, pierdeam poate un ideal aproape atins? Drama cea mare era că nimeni, în afară de noi, cei cîțiva, nu știa că pierderea aceasta era a tuturor oamenilor, a tuturor timpurilor.

Am ajuns în camera bolnavului și m-am oprit în fața patului în care marele savant stătea rezemat între perne, cu pleoapele lăsate, cu fața palidă, ușor întoarsă într-o parte. Amintindu-mi de imaginea acestui om, de care mă despărțisem doar cu cîteva zile în urmă, cu privirea lui vie, pătrunzătoare, de energia și vioiciunea lui, simțeam că plîng în hohote. Și totuși ochii îmi erau seci, gura uscată ca iasca, inima secătuită ca o ramură carbonizată și frîntă sub călcătură.

Din privirile schimbate cu cei doi medici aflați în cameră, am înțeles că starea marelui savant era alarmantă. Lîngă pat, așezat pe un scaun, Max Urbo stătea neclintit, cu fruntea plecată, încremenit ca o stană. Cînd m-am apropiat mai mult de pat, m-a zărit, s-a ridicat repede și mi-a arătat scaunul, ca și cum acolo era locul meu de drept, pe care mi-l ocupase prin abuz. Nu m-am așezat îndată. El m-a cuprins în brațe și mi-a șoptit emoționat:

— N-am trăit niciodată sentimentul nimicniciei, doctore Tores. Dacă atît cît trăim nu practicăm binele, nu mai sîntem oameni. Profesorul rămîne icoana la care mă voi închina.

I-am răspuns printr-o înclinare a capului și m-am încovoiat lîngă bolnav fără să spun nimic, fără să mă clintesc aproape jumătate de oră. Într-un timp pleoapele bolnavului s-au ridicat încet și cu o privire ștearsă, neclintită a început să facă eforturi pentru a mă distinge. Apoi, uimitor de repede, ochii marelui savant și-au căpătat strălucirea obișnuită și buzele i s-au mișcat într-un zîmbet:

— Ești aici, doctore? a întrebat el stins. Sînt fericit că te mai văd.

— Ne vom mai vedea încă mulți ani, domnule profesor.

— Nu, nu mai suport vorbele. După ce am căzut bolnav, prima dorință pe care o mai aveam era să te revăd. Eu voi muri.

— Nu, domnule profesor.

— Ascultă, doctore, nu pot vorbi prea mult. Am să te rog să mă ierți, poate că acum nu vei înțelege... A făcut o

pauză şi a continuat la fel de încet: Poate nu vei înţelege acum. Descoperirea mea, animoniul, nu o voi lăsa omenirii. Secretul ei mă va urma în mormînt.

Eram contrariat, uluit, voiam să-i cer explicaţii şi nu aveam cum. Ar fi însemnat că nu recunosc starea gravă în care se afla, l-aş fi determinat să facă eforturi care i-ar fi dăunat. Aşteptam tăcut, în speranţa că singur îmi va da vreo lămurire, însă el a lăsat pleoapele în jos şi a rămas aşa cîteva minute. Pe urmă a deschis ochii şi m-a privit la fel de lucid. Nu m-am putut reţine şi l-am întrebat în şoaptă:

— De ce, domnule profesor?

El a încercat din nou să zîmbească.

— Îţi mulţumesc că m-ai întrebat, doctore. Am să-ţi răspund că o fac din grijă pentru om. Sufletul omului e ceva sfînt. Ascultă: noi nu putem silui sufletul, n-avem dreptul. Nu putem proceda cu omul aşa cum procedăm cu un corp neînsufleţit. Tot ce am fi putut face noi ar fi fost ceva artificial. Omul trebuie să se schimbe singur, din convingerea lui, prin înţelegerea lui. Mişcarea spiritului îşi are legile ei: ea se produce dinăuntru în afară şi nu invers. Mă înţelegi, doctore Tores?

— Da, domnule profesor.

— Şi mă aprobi?

Am încuviinţat, deşi în clipa aceea nu eram convins.

Voiam să-i vorbesc mai departe, să-l asigur de însănătoşirea sa, dar am observat un scurt spasm, ochii închişi, acel început de zîmbet încremenit pe buze. Tanus Valbunius murise.

Poate că mulţi dintre cititorii însemnărilor mele nu vor socoti întîmplările acestea ca fiind reale. Vor spune, poate, că toate cîte le-am povestit n-au fost decît un vis al meu. Acelora le voi răspunde că le sînt îndatorat şi pentru atît. Pentru că, la drept vorbind, nici eu nu mai ştiu dacă le-am trăit sau nu cu adevărat toate cîte le-am povestit. Ştiu doar atît că Tanus Valbunius trăieşte în inima mea, că e mai viu decît toţi viii de pe lume şi cred din răsputeri că ceea ce ar fi putut realiza el prin mijlocirea animoniului omul va realiza singur.

S F Î R Ş I T

O.Z.N. UNA DINTRE CELE MAI FASCINANTE ENIGME ALE LUMII*

După o perioadă de agitație publică, de natură să stîrnească și să exalte spiritele, neobișnuitul colocviu neformalizat pentru lămurirea misterioaselor apariții ale unor obiecte zburătoare cu înfățișare și caracteristici ciudate și-a diminuat treptat tonusul, calmul acesta fiind totuși prevestitor. Este o atmosferă cît se poate de propice pentru a se da curs frumosului îndemn dat de savantul sovietic Dobronravov ca „în problema O.Z.N. adevărul să fie căutat așa cum îl caută știința în toate cazurile neclare, cu răbdare, cu obiectivitate, fără zarvă menită să provoace senzație, cumpănind cu luciditate toate argumentele pro și contra, acumulînd material faptic, întreprinzînd tentativa de a modela fenomenul, construind ipotezele necesare".

Completînd chemarea, cunoscutul nostru publicist Ion Hobana, entuziast participant la colocviul menționat, împreună cu scriitorul flamand Julien Weverbergh readuc în atenția opiniei publice fenomenul O.Z.N. prezentînd riguros, fără preconcepții sau tendențiozități, o colecție bogată de fapte și întîmplări, cu adevărat ademenitoare pentru cercetarea științifică. Simplu, nepretențios, autorii se întreabă la sfîrșitul cărții : „Se poate vorbi despre un fenomen O.Z.N. sau avem de-a face doar cu o acumulare de interpretări greșite ale unor aparate convenționale și corpuri cerești, ale unor iluzii optice și mistificări etc ? Răspunsul dumneavoastră — spun mai departe autorii — depinde, fără îndoială, de puterea de convingere a dovezilor pe care vi le-am prezentat".

Mai înainte de alte aprecieri, să vedem cîteva dintre cazurile cele mai tipice consemnate în lucrare :

1. La 19-20 iulie 1952, în cîteva rînduri au apărut deasupra Washingtonului obiecte zburătoare neidentificate. Ele au fost văzute de un număr mare de persoane, inclusiv de operatori de la stațiile de radiolocație militare, care le-au reperat pe ecranele de observare.

Intrebați despre aceasta la cîteva zile după eveniment, ope-

---

* Pe marginea cărții *O.Z.N. — o sfidare pentru rațiunea umană*, de ION HOBANA și JULIEN WEVERBERGH, Editura enciclopedică română, 1971.

ratorii respectivi au declarat că fuseseră surescitați și confundaseră o stea extrem de strălucitoare cu un obiect sferic portocaliu zburînd prin atmosferă...

2. Doi ofițeri americani din poliția rutieră californiană, pe cînd se aflau în mașină pe un drum lăturalnic în seara zilei de 13 august 1960, au văzut nu departe de ei un avion coborînd în picaj, gata să se prăbușească. Au oprit mașina pentru ca, eventual, să vină în ajutorul victimelor și au rămas încremeniți: „Avionul" se oprise brusc din picaj, apoi urcase pînă la circa 200 m și rămăsese nemișcat suspendat la acea înălțime. După cîteva clipe s-a apropiat de mașină și a stopat din nou. Era un Vehicul fusiform, lung de aproximativ 30 m și prezenta în extremități faruri mari, care măturau terenul cu fîșii late de lumină roșie. Totul a durat minute în șir. Totuși, pînă să se dezmeticească bine cei doi, apariția s-a îndepărtat, rămînînd totuși alte cîteva zeci de minute sub urmărirea observatorilor. La un moment dat, obiectului cercetat i s-a mai alăturat unul, apoi amîndouă s-au oprit pentru două-trei minute și au dispărut în formație, pierzîndu-se spre orizont.

De menționat că primul obiect a fost observat și de alte persoane, printre care de doi ofițeri de poliție și de gardianul unei închisori din apropiere.

La o cercetare ulterioară, oficială, fenomenul a fost pus pe seama plantei Marte, a cărei refracție în atmosferă ar fi putut crea „iluzia" optică descrisă în același timp cu imaginea a două stele strălucitoare cunoscute...

3. La 1 iunie 1967, mai multe persoane aflate în zonele verzi ale unei suburbii a Madridului au văzut un obiect în formă de disc care a evoluat deasupra regiunii cam 12 minute. Perfect circular, cu diametrul de 12-13 m, el avea pe calota inferioară un semn ciudat, vizibil, de altfel, și pe fotografiile făcute de martori.

Continuîndu-și zborul deasupra unei șosele, obiectul a aterizat apoi pentru cîteva secunde pe un loc viran de la periferia orașului Santa Monica, de asemenea în văzul unor martori. Cîțiva dintre aceștia au declarat că discul lăsa să se vadă trei picioare înainte de a se așeza pe sol. Și, într-adevăr, pe locul indicat au putut fi văzute ulterior și fotografiate urme rectangulare alcătuind vîrfurile unui triunghi echilateral cu latura de 6 metri. Tot acolo au fost găsite mai multe tuburi metalice de 15 cm lungime, din interiorul cărora, la deschidere, s-a scurs un lichid extrem de ușor volatil. În același tub erau închise și două benzi verzi din material plastic, cu însemnul care apare pe fotografii.

Una dintre benzi și un tub metalic au fost încredințate laboratoarelor Institutului național (spaniol) de tehnică aerospațială, care a stabilit că eșantionul metalic era nichel cu grad înalt de puritate, iar banda — fluorură de polivinil, un tip de plastic încă necomercializat și care se prepara la acea dată numai într-o uzină-pilot americană pentru N.A.S.A...

4. Februarie 2, 1967. Un avion peruvian de pasageri abia decolase de o jumătate de oră de pe aeroportul din Piura cînd, la circa 8 mile în față, o apariție stranie: un obiect conic, emanînd o lumină albăstruie la partea superioară (la baza conului) și o lumină roșie dedesubt.

Zbura în linie cu avionul, ca și cum ar fi supravegheat aparatul. Și totul s-a petrecut în văzul echipajului și al celor 52 de pasageri. Se vedea clar — au povestit spectatorii — cum obiectul efectua din cînd în cînd manevre de urcare și de coborîre, dar neslăbind supravegherea avionului. La un moment dat s-a apropiat ca o săgeată și a trecut deasupra, pulsînd tot timpul spoturi de lumină tăioasă.

Comandantul a încercat să intre în legătură cu turnul de control din Lima, dar radioul nu mai funcționa. În fine, cînd obiectul a dispărut s-a restabilit ca prin minune și legătura radio, dar tocmai cînd se relata cazul s-a produs o nouă întrerupere: în apropiere se iviseră două obiecte, care însă au și dispărut uimitor de rapid.

Printre pasageri s-a aflat și decanul Școlii de ingineri a Universității din Piura, care a declarat la aterizare: „N-am crezut nici o clipă în existența O.Z.N.-urilor înainte de această întîmplare. Dar pe acesta l-am văzut cu ochii mei și l-am observat mai mult de un ceas. Ca inginer, pot să spun că obiectul era ceva a cărui viteză, mărime, formă și sistem de zbor nu sînt cunoscute nicăieri în lume..."

5. Radiolocatoarele a două stații de urmărire ale forțelor aeriene militare engleze au detectat simultan la 14 august 1956 un obiect alb, rotund, care se mișca rapid, schimbîndu-și brusc direcția. Obiectul putea fi observat și cu ochiul liber. Imediat au fost scoase la interceptare două avioane de vînătoare. Unul dintre ele a stabilit rapid contact radar cu obiectul și a trecut la identificarea lui. Misteriosul vehicul însă a prins să evolueze în cerc în spatele avionului, îngreuindu-i observarea. Curînd avionul a trebuit să abandoneze, aflîndu-se la limita asigurării cu combustibil pentru reîntoarcerea la bază.

După rapoartele oficiale, acesta este cel mai deconcertant și mai remarcabil caz din dosarele radar-vizuale. Comportarea aparent rațională a O.Z.N.ului — se arată în raport — sugerează o invenție mecanică de origine necunoscută drept cea mai probabilă explicație a acestei observații...

Intitulîndu-și semnificativ lucrarea „O.Z.N. — o sfidare pentru rațiunea umană", autorii semnalează nemeritatul scepticism cu care au fost efectuate cercetările de edificare oficială și pe care îl reflectă concluziile contradictorii ale faimosului Raport Condon. De altfel, omul de știință american însărcinat cu conducerea activității respective și al cărui nume a fost atribuit raportului considerat mărturisea dezinvolt: „Voi crede în farfuriile extraterestre cînd voi fi văzut una, cînd voi fi pătruns în ea, cînd o voi fi remorcat pînă la un laborator și cînd voi fi obținut sprijinul persoanelor competente pentru a o examina împreună cu mine".

Cum era și firesc, atitudinii oficiale reținute și echivoce i s-a opus, uneori mai puțin stăpînit, păreri argumentate privind necesitatea examinării cu atenție a fenomenelor acestora stranii, care conduc gîndul în mod inevitabil la vizitatorii extrapămînteni curioși să ne cunoască sau la ipostaze încă neexplicate ale naturii înconjurătoare. Reacțiile în fața pasivității oficiale sînt într-un fel justificate dacă avem în vedere

mijloacele perfecționate de care se dispune astăzi atît pentru supravegherea îndeaproape a atmosferei și a spațiului periterestru (în primul rînd rețele globale de stații radar, apoi avioane rapide și elicoptere, rachete și diverse obiecte cosmice, inclusiv nave pilotate cît și pentru identificarea acestora printr-un ansamblu de procedee. Există totodată astăzi și posibilități excepționale pentru modelarea în laborator și în spațiu, cu ajutorul instalațiilor electronice de calcul, a celor mai complicate fenomene observate în natură, ba chiar descoperirea de forme și asociații noi, alăturînd factori cu acțiune simultană observați separat.

Incît îl înțelegem bine pe Ruppelt, de pildă, care în al său raport-sinteză asupra obiectelor zburătoare neidentificate se întreba : „Trebuie ca un O.Z.N. să aterizeze în fața Pentagonului, la River Entrance, lîngă birourile șefilor de stat-major reuniți ? Sau e o dovadă cînd o stație radar detectează un O.Z.N. și se trimite un avion cu reacție să-l intercepteze, cînd pilotul îl vede și-l prinde pe ecranul radiolocatorului de bord doar pentru a-i asista dispariția cu o viteză uluitoare ?"

Dovezi despre semnalarea de O.Z.N. sînt, într-adevăr, numeroase. Faptele au fost sortate și analizate sub diverse aspecte, reținîndu-se pentru cercetări și interpretări ulterioare o mică parte dintre ele Acestea sînt fenomene cărora nu li se poate atribui încă o explicație cunoscută : ele nu sînt nici formațiuni noroase particulare, nici fenomene meteorologice provocate de inversiunea termică, nici baloane meteo, nici meteoriți, nici schije de sateliți reintrate în atmosferă, nici tehnică aeronautică în experimentare (secretă sau publică), nici corpuri cerești luminate de Soare sau cu lumină proprie, nici iluzii optice, nici închipuiri ale persoanelor care au relatat, nici farse sau șarlatanii. Pentru că trebuie avut în vedere faptul că totuși au fost destule cazuri care s-au dovedit a aparține unora sau altora dintre aceste surse.

Rămîn demne de încredere mai ales acele depoziții ale specialiștilor-fizicieni, astronomi, meteorologi, aviatori, rachetiști, radiolocatoriști, navigatori etc — care, prin descrierile pe care le fac, îngăduie asocierile științifice necesare explicării fenomenelor observate.

Astăzi numărul mărturiilor și al probelor care merită atenție a crescut în suficientă măsură spre a îndreptăți eforturile pentru cercetarea lor. Există fotografii, cum sînt cele ale obiectului de la Santa Ana sau ale celui de la Cluj, care pot fi scoase de sub suspiciunea contrafacerilor (unele sînt inserate în lucrare) și care indică o identitate a construcției aparatului observat. Ar fi complet gratuită atribuirea sa tehnicii militare secrete, de pildă unor aerodine experimentale scăpate de sub control (pentru că, altfel, experimentarea s-ar fi făcut, evident, într-un poligon amenajat pe teritoriul țării constructoare), avîndu-se în vedere evoluțiile în aer ale acestor aparate, schimbarea bruscă a direcției și vitezei de zbor cînd factori de ambianță atmosferică rămîn practic constanți.

Se dispune, de asemenea, de probe materiale, de schije ale unor obiecte explodate sau materiale largate de vehicule neidentificate observate (bucăți

de metal, fibre sticloase, benzi elastice etc.), care pot ajuta edificarea. La fel amprentele lăsate pe sol de tălpicile unora dintre aparatele care au aterizat.

Există apoi mărturii ale unor fenomene caracteristice care însoțesc întîlnirile cu obiectele zburătoare neidentificate: perturbarea sau întreruperea legăturilor radio, oprirea motoarelor cu combustie ca urmare a blocării sistemului de alimentare cu energie electrică, efect termic și radioactiv pe locurile de aterizare, precum și determinarea unei stări de neliniște la animalele închise în apropierea locului de apariție a O.Z.N.-urilor.

Firește, toate acestea pot și trebuie să determine organizarea de operații de supraveghere la scara planetei, fapt pe deplin posibil, așa cum s-a menționat. Mai ales că printre cei care au văzut și fotografiat obiecte zburătoare neidentificate se numără și mai mulți cosmonauți, care pot deosebi cel mai bine asemenea vehicule — dacă există — de sateliții și rachetele purtătoare satelizate în jurul Pămîntului.

Este de așteptat ca în etapa stațiilor orbitale locuite, cu existență îndelungată, etapă ce va fi inaugurată experimental cel mai tîrziu în toamna anului viitor, să se avanseze bine și în cercetarea O.Z.N.-urilor. Peste 3-4 ani, omenirea va avea posturi permanente de observare în spațiu, care vor constitui autentice porți de control al oricăror corpuri de proveniență extraterestră. Va fi astfel imposibil să se strecoare neobservat un vehicul cosmic nepămîntean, atît la intrarea sa în atmosferă cît și la ieșire, pentru a părăsi Pămîntul. Astfel că stațiile orbitale încep a fi socotite de pe acum marea speranță și în ridicarea enigmei „farfuriilor zburătoare".

Tot peste 3-4 ani sau poate ceva mai tîrziu, omenirea va avea avanposturi științifice durabile pe Lună, unde, de asemenea, se vor putea efectua cercetări serioase asupra aceleiași probleme. Cum se știe, orice amprentă se conservă acolo perfect sute și mii de ani, încît, în ipoteza provenienței extrapămîntene a unora dintre O.Z.N-urile observate, n-ar fi de mirare ca urmele lor să fie descoperite și pe solul selenar.

Iată ce gînduri și ipoteze sugerează lucrarea la care ne-am referit. Un îndemn nobil spre cunoaștere, pe care îl deslușim în fiecare pagină a cărții mulțumită iscusinței și fineții autorilor, spiritului lor critic temperat, dar convingător.

Col. ing. DUMITRU ANDREESCU

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

2012

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacţiile Ştiinţă şi tehnică
sau cei care au dat să continue CPSF, au reuşit, cu multă dăruire,
muncă şi cheltuială, aceşti entuziaşti.

Lor trebuie să le mulţumim pentru că avem acum posibilitatea
să (re)citim legendara Colecţie.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email şi reparăm greşeala)

COLECȚIA „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"

MAI 1971

PREȚUL 1 LEU | 41007